

Acteur en presentator

HUUB
STAPEL

‘Ik ben een buitengewoon gelukkige man’

Meer dan ooit bevindt hij zich in de snoepwinkel van film en theater. Huub Stapel is nog altijd niet in een hokje te proppen en dat is precies wat hij wil. Voor de productie *Het Geluk van Limburg* keert hij terug naar zijn roots. “Zolang mensen het leuk vinden blijf ik spelen, ik ben pas 70.” Tekst Robert Heukels | Foto's Lumen

'Vroeger' wilde mijn vader Jo dolgraag naar het conservatorium. Pa had de hbs goed doorlopen, speelde prachtig piano en had enorm talent voor muziek. Dankzij hem konden wij, de zes kinderen, later allemaal meerstemmig zingen. Zijn grote verlangen werd nimmer vervuld: mijn opa verbood het. En zo werden mijn vaders talenten in de knop gebroken. Er moest brood op de plank komen en grootvader dacht: een muzikant krijgt dat nooit voor elkaar. Allemaal angst.

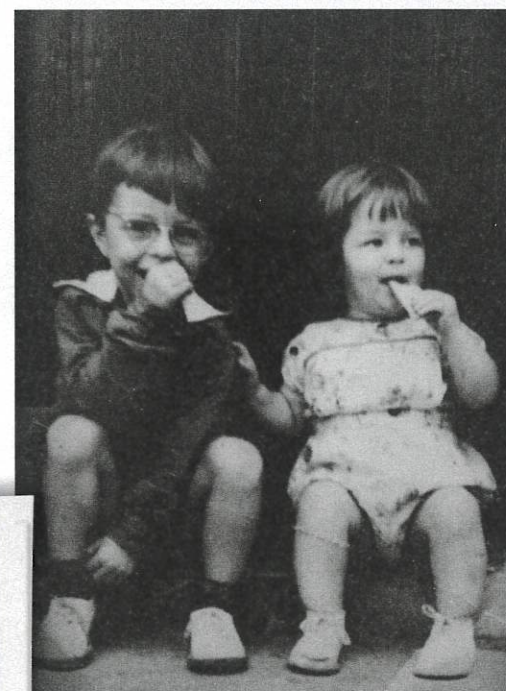
Mijn vader en ook mijn moeder hebben het volkomen anders gedaan. Ik herinner me een jeugd vol aaien over de bol, vol bevestiging en vol inspiratie. Pa zei letterlijk: 'Huub jongen, word wat je wil worden. Dóe maar!' Daarmee doorbrak hij de geschiedenis, een grootse daad. Hij zei precies wat hij zelf zo graag uit de mond van zijn vader had gehoord. Dat je zoiets kunt: ontroerend. Pa leefde zonder oordeel, met oog voor de mensen die het minder hadden, een geweldig lieve, sociale man. Hij is gestorven op Tweede Kerstdag 1975, hij heeft me nooit zien spelen. Maar op mijn 21ste verjaardag, vlak voor zijn overlijden, kreeg ik een brief van hem. Hij schreef: 'Ik ben zo trots op je, dat je nu op de toneelschool zit.' Een steunbetuiging die voor altijd met me mee is gegaan. Ik heb voor een deel zijn carrière, dat idee huist in mij.

Ik was dol op beide ouders, maar leek meer op pa. Hij had wel zijn buien. Enkele jaren geleden kwam ik er via het programma *Verborgene verleden* achter hoezeer de naweeën van de oorlog daarin een rol moeten hebben gespeeld. Mijn vader belandde eerst in een krijgsgevangenkamp en bij terugkeer naar Nederland werd hij verliefd op een meisje in Groesbeek. Haar vader was lid van de NSB en toen is pa gezwicht, omdat-ie zich graag wilde aansluiten bij het amusementsorkest van die man. Later zag hij zijn dwaling in en heeft hij het NSB-lidmaatschap opgezegd om vervolgens in het verzet te gaan. Als verzetsman heeft hij waanzinnige dingen gedaan en is hij uiteindelijk gepakt, het is een wonder dat hij de oorlog heeft overleefd. Toen ik erachter kwam hoe het allemaal echt had gezeten, heb ik in een week meer gehuild dan in mijn hele leven ervoor. Uit mededogen. Ik had en heb mijn vader zo hoog zitten. Steeds denk ik aan de momenten waarop ma ons een gulden in de knuist stopte en pa dat met

Onder: het gezin Stapel met linksonder Huub.
Rechtsboven: Huub (links) met jongste broer Peter.
Rechtsonder: Huub als baby.

'Och, mijn ouders. Altijd zo hard werken, het zo zwaar hebben en dan toch zo liefdevol zijn'

een rijksdaalder overtoefte. Dan zei ma: 'Doe maar niet Jo, want zo halen we het eind van de maand niet.' Ze hadden na de oorlog een snoepwinkel gekocht en moesten heel veel spekjes verkopen, wilden ze rondkomen. En dan hadden ze ook nog een lening van 3000 gulden die ze moesten terugbetalen. Och, die mensen. Altijd zo hard werken, het zo zwaar hebben en dan toch zo liefdevol zijn voor al die kinderen. Ma heeft het er heel moeilijk mee gehad. Die winkel werd in

haar familie als een schande beschouwd, ver beneden haar stand. Zelf ervoer ik het als een walhalla. Mijn kindertijd in Tegelen vulde zich met verrukking. Tentjes bouwen, kattenkwaad, voetballen, altijd buiten. De vriendjes van toen zie ik nog steeds. Als jochie zag ik nog niet voor me wat mijn toekomst zou zijn. Het kwam totaal niet in me op. Ik wist alleen maar dat ik weg wilde uit Tegelen. Langzaam groeide het verlangen naar het creatieve, de artistieke. ►

H

HUUB STAPEL

(2 december 1954, Tegelen) rondde de mavo af, werkte als glazenwasser en automonteur en joeg met succes zijn droom na: acteur worden. Het was Guus Hermus die Huub in zijn studententijd al vroeg voor het stuk *Harold and Maude*. Huub brak door met zijn rol in de thriller *De lift*. Momenteel is hij te bewonderen als presentator en acteur. *Het Geluk van Limburg*, het toneelstuk naar het boek van Marcia Luyten, brengt hem terug naar de provincie van zijn roots. In de Rodahal in Kerkrade is het theaterspektakel nog tot zeker half november te zien. www.hetgelukvanlimburg.nl

Nu ik maandenlang in Kerkrade *Het Geluk van Limburg* mag spelen, keer ik terug naar mijn roots. Ik voel me ongelooflijk op mijn gemak in dit stuk, ook omdat ik omgeven word door een cast om de vingers bij af te likken. Vol jong talent, talent dat mij ook weer inspireert en laat nadenken over mijn eigen acteren. Daarbij voel ik de nostalgie die sowieso opspeelt naar-mate je ouder wordt. Limburg zit in mijn poriën. Het is fascinerend, die geschiedenis van de mijnen, waar minstens 26 nationaliteiten samenkamen om het goud naar boven te halen. Al die mensen hadden één ding gemeen: veel geld verdienen met bizar ongezond en gruwelijk zwaar werk.

Het zorgde voor een grenzeloze verbinding en solidariteit, al die lotgenoten werden als familie. In tijden van nood helpen de mensen elkaar. Het verhaal van de mijnen is ontzettend dubbel. Aan de ene kant kregen de Limburgers door de exploitatie van de mijnen een enorme boost. Daarentegen groeiden de argwaan en het diepgewortelde gevoel van onrecht. Die 'Hollenders' kwamen de lakens uitdelen en de bevolking werd gekoeioneerd door politiek Den Haag, zeker door en na de sluiting.

Toen ik Limburg verliet om acteur te worden was ik zelf vrij snel verlost van het eeuwige gevoel van onrecht dat Limburgers zo eigen is. Ik deed auditie voor *Harold and Maude* en ging spelen met Mary Dresselhuys. Daarna kwam *De lift* en zo ging dat maar door. Nooit bekreep mij het gevoel bij die audities dat ze mij, de Limburger, niet zagen. Ik werd het, altijd. Ondanks dat een concurrent op het oog betere connecties en betere papieren had; ik werd het. Dan ga je voelen: ik kan blijkbaar wat en dat wordt gezien. Het gaf me een enorm vertrouwen om mijn eigen paden uit te stippen. Ik wist al snel: ik ben ongeschikt om in de onderbond te spelen, mijn niveau is eredivisie. Ik was niet arrogant, maar wel eigenwijs. Mijn diepe liefde voor het vak en mijn heel diepe wens acteur te worden zijn voor mij altijd leidend gebleven. Dat ik die diepe wens heb mogen vormgeven zorgt ervoor dat ik met mijn oeuvre een altaartje voor mijn ouders heb mogen oprichten. Zo voel ik dat. Als een morele verplichting. Ik krijg die kans? Dan moet ik ook excelleren, dan moet ik zo snothard werken dat ik boven kom. Ik heb me altijd proberen te ontwikkelen en daarin

‘Nooit bekreep mij het gevoel bij die audities dat ze mij, de Limburger, niet zagen. Ik werd het, altijd’

ging het spelen met geluid en stilte een steeds grotere rol innemen. Zoals Robert De Niro zo mooi zei: ‘Zorg dat ze je niet zien aankomen.’ Daarmee bedoelde hij: zorg als acteur dat je zo verrassend bent, zo een dialoog kan opbouwen, dat de mensen voorover buigen. Een andere wijze les kreeg ik van Ton van Duinhoven. Die zei: ‘Sta het niet in de weg. Als je moet lachen, moet je lachen, als je moet huilen, moet je huilen. Laat je gêne thuis en laat je emoties gaan.’ Dat was me op het lijf geschreven. Ik schaam me nooit. Moest ik in mijn blote reet het toneel op? Ik deed het. Nooit bang voor wat de mensen denken. Al heb ik nu dat wel aangepast. In mijn contracten staat: niet meer tongzoenen, niet meer naakt. Dat is klaar, dat moet je niet meer willen op je 70ste. Waarom niet? Dan houdt het drama op en kijken mensen enkel nog naar de oude acteur die met een veel te jong meisje aanpapt. Dat wil je niet, de mensen moeten het verhaal blijven volgen.

Nu ik dit vertel, denk ik toch weer aan mijn ma. Ik weet nog goed hoe ik, derdejaars student, haar in 1982 vertelde dat ik op de tv zou komen. In het stuk *Weekend* van de IKON. Nou, dat vond ze wat. ‘Ik ga kijken met de dames van de bejaardengym!’ Ik zei: ‘Ja ma, maar tot zover het goede nieuws. Ik sta de eerste tien minuten in mijn blote reet onder de douche met een al even blote Hedie Meyling.’ Ma is toch gaan kijken.

Straks speel ik nog altijd. Ik ben pas 70. Zolang mensen het leuk vinden naar me te luisteren en te kijken, sta ik er. Toen ik nog op de toneelschool zat, dacht ik: goh, één keer in een film zitten, één keer in een toneelstuk spelen, dat zou toch mooi zijn. Alles wat daarna is gekomen heb ik als een groot cadeau ervaren. Ik heb onlangs de opnames van *Boomers* gedaan, een film van regisseur Theu Boermans die in

2026 uitkomt, nou, jongen, echt: de mooiste rol van mijn leven. Ik draaide onlangs drie films tegelijk, sta in meerdere stukken in het theater, ben met Omroep MAX bezig een serie over Schokland te maken en een-tje die *Langs de Wadden* gaat heten, je spreekt met een man die de koning te rijk is. Hoe ik het volhoud? Je moet het in de eerste plaats leuk blijven vinden en je moet Annemiek hebben, mijn meisje, die mij het beste gunt. Zij weet dat als ik thuis kom te zitten ik heel chagrijnig en knorrig word.

Ik kijk wat op me afkomt en wat ik leuk vind. Een al te groot wensenlijstje heb ik niet meer, maar ik wil sowieso nog twee films maken met Theu, de beste acteurs-regisseur die ik ken. We praten dialect met elkaar, heerlijk. Toch weer die roots, toch weer de nostalgie en een zekere diepte. Waar komen we vandaan, wie zijn we geworden in het heden, waar gaan we nog naartoe, hoe zit dat allemaal? Ik voel de vrijheid mijn hart daarin te volgen. Als iets me niet bevalt, stop ik ermee. Bij *Flikken Rotterdam* bespeurde ik onrecht: mensen die keihard werken werden afgeknepen vanuit de Amerikaanse producent. Sodemieter op. Dan ga ik ervoor staan, dan kom ik in opstand. Ik vind – in de lijn van mijn ouders – dat je een goed mens moet zijn, aardig, sociaal, dat je moet omkijken naar de mensen om je heen. Niet likken naar boven en trappen naar beneden. Van afblaffen en schelden gaat geen mens beter presteren. Ik zou het serieus fijn vinden als iedereen die met mij gewerkt heeft een grote glimlach om de snuit krijgt bij het ophalen van herinneringen.

Zelf heb ik die glimlach zeker. Ik ben een buitengewoon gelukkige man. Ik heb een prachtige vrouw, prachtige kinderen, kan doen wat ik wil. In hokjes ben ik nooit te proppen geweest, precies wat ik altijd heb gewild. Ik speelde decennia terug met Sylvia Millecam in *Sjans* bij de TROS en tegelijkertijd was ik te zien als Spinoza bij de VPRO. Ik speelde Johnny Flodder, maar ben hem nooit geworden. Het zijn allemaal rollen, niet je identiteit.

Nu heb ik weer een nieuw cadeau van het leven gekregen: kleinkinderen. Het gaat allemaal veel te snel, maar als ze 's zondags langskomen is het één groot feest. Ik verwen ze tot in de put. Dat deden mijn ouders met ons, dat deden mijn ex-vrouw en ik met onze twee zonen en nu doe ik het weer. Het zit in ons systeem. Het moet.” ■